

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

European Languages

زبانهای اروپایی

20 Kasım 2018

Alex Lantier

21.11.2018

Fransa, kitlesel protestolarla sarsılıyor

Cumartesi günü, Fransa Devlet Başkanı Emmanuel Macron'un akaryakıt vergisi zammına karşı protestolarda, toplumsal eşitsizliğe karşı bastırılmış öfkenin dizginsiz bir şekilde taşmasına tanık olundu. Son haftalarda sosyal medyada bir dizi protesto ve yol kapama eylemi çağrısı yapılmasının ardından, sarı yelekler giyen 287.710 kişi, Fransa genelinde 2.034 yol kapama ve iş yavaşlatma eylemine katıldı. Pazar akşamı, on binlerce kişi, hala, işçilerin aylık işe gidiş bütçelerini ağırlaştıracak olan önlemleri protesto ediyordu.

Bu gösteriler, Avrupa geneline yayılan bir uluslararası protestolar dalgasının parçasıdır. Bulgaristan'da ve Sırbistan'da da akaryakıt vergisi zammı protestoları patlak verirken, Belçika'da, protestocular, Fransa'daki protestolarla dayanışma göstermek için petrol rafinerilerine giden yolları kapatıyorlar. Avrupa'da sınıf mücadelesinde yaşanan bir yükselişin ortasında, Yunanistan'daki kemer sıkma yanlısı Syriza hükümetine karşı feribot grevleri ve kamu sektörü grevi; Bükreş'te metro grevi; Almanya'da ve kıta genelinde Amazon ve Ryanair grevleri var.

Mevcut toplumsal koşullara yönelik yaygın muhalefet tırmanıyor. Protestoculardan biri, BFM TV'ye, "Çalışan ve bir ücret alan ortalama bir Fransız için, işler gerçekten zorlaşıyor. ... Vergilerimizi ödemekten gurur duyuyoruz ama bu kadar da fazla," dedi. O, "Zenginlerin başkanına hayır" yazan dövizler taşıyan protestoculardan gelen "Macron istifa" sloganlarının ortasında, "onlarca yıldır" birikmiş olan sorunlara karşı çıktığını ekledi.

Kemer sıkmaya, Macron'un emeklilik kesintilerine ve milyonerlere yönelik Servet Vergisi'nde (ISF) indirim yaparken işçileri vergilendirme kararına yönelik öfkenin ortasında, Fransa halkının dörtte üçü protestoları destekliyor.

Marsilya yakınlarındaki protestocular, WSWs'ye şunları söylediler: "Bu akaryakıt zammı, bardağı taşıran son damlaydı ama daha da ileri gidecek. Başka çıkar yolların olduğuna eminiz, özel çıkarlarla yönetilmekten bıktık usandık. Demokrasiye, ücret artışlarına, emekçilerin ödediği vergilerde indirimlere, boş oy atma hakkına geri dönmek ve tüm önemli yasalara referandumlar yoluyla karar vermek istiyoruz. Birçok çözüm olduğuna eminiz. Halk, siyasi iktidarı geri almalı."

İşçileri, bağımsız kamyon sürücülerini ve küçük esnafı çeken bu hareket, toplumsal olarak çok unsurludur. Göstericiler arasında kuşkusuz siyasi açıdan gerici unsurlar olsa da, onlar küçük bir azınlık oluşturmaktadır. Sendika bürokrasisinin bu protestoları aşırı sağcı bir provokasyon olarak karalama girişimleri, siyasi iftira niteliğindedir.

Stalinist Genel İşçi Konfederasyonu (CGT), işyerlerinde, işçileri yol kapama eylemlerine katılmamaya çağırın bildirimler dağıttı; CGT patronu Philippe Martinez, aşırı sağın önderlik ettiğini iddia ettiği protestolara katılmayacağını söyledi: "CGT, bu tür partiler ve bireyler ile yan yana yürüyemez. ... Bunlar bize uygun değil, onlarla yan yana yürümeyeceğiz."

Protestolardan çıkar sağlayan sağcı ya da aşırı sağcı güçler tehlikesi söz konusu olduğu ölçüde, bu, her şeyden önce, kendilerini Macron'un "solcu" destekçileri olarak sunan örgütlerden kaynaklanmaktadır. Bu destek, sağa, Avrupa genelinde bir kemer sıkma ve militarizm sembolü olarak görülen Fransa devlet başkanına yönelik tek muhalefetmiş gibi davranma olanağı vermektedir. Daha bu ilkbaharda, demiryolu işçilerinin yüzde 95'inin Macron'un Ulusal Demiryolları'na (SNCF) yönelik saldırısına muhalefetine rağmen grevi sona erdirme çağrısı yapan CGT, demiryolu işçilerinin SNCF'nin özelleştirilmesine karşı grevini yalıtıp boğmuştu.

Şimdi, kitlesel muhalefet olağan sendikal kanalların dışında patlak verirken, hem sağcı hem de sözde "solcu" tüm egemen seçkinler, bu hareketin her zamankinden daha çok bir işçi sınıfı karakteri kazanacağından korkuyor. Daha geçtiğimiz hafta, Fransa'yı 1940 ile 1942 arasında Hitler adına yönetmiş olan faşist Mareşal Pétain'e övgüler düzen Macron, protestocuların taleplerine düşmandır ve onlara aldırmamaktadır. Almanya Başbakanı Angela Merkel ile görüşmek ve Fransız vergi yükümlülerine 2023'e kadar 300 milyar avroya mal olacak bir Avrupa ordusu kurma planlarını ele almak için Berlin'e giden Macron, protestolar hakkındaki soruları kabul etmedi.

Pazar akşamı France2 TV'deki röportajında protestolar hakkında konuşan Başbakan Édouard Philippe, akaryakıt vergisi artışını sürdürmeye kararlı olduklarını söyledi: "Belirlediğimiz rotayı izlemeye devam edeceğiz. Rüzgar başlayınca rotayı değiştirmesiniz." Philippe, "anarşiyi andıran görüntüler" sahnelediklerini söylediği Sarı Yelekliler'i suçladı.

Macron'un 2017 seçimlerindeki rakibi olan neo-faşist Marine Le Pen, protestoları arttırmaya çalışmadı ama protesto hızla sona erdirilebilsin diye, Macron'u vazgeçmeye çağırdı: "Fransızların yüzde 75'i, bu hareketi destekledi ve destekliyor. Bu, hükümeti ılımlı olmaya ve acil kararlar almaya teşvik etmeli."

Sosyal medyadaki protesto çağrılarında başlangıçta kayıtsızlık ve düşmanlık ile tepki vermiş olan CGT'nin çeşitli siyasi müttefiklerine gelince; onlar, yalnızca, toplumsal muhalefet patlamasını yeniden kontrol altına almak için siyasi bir düzenek oluşturmaya çalışıyorlar.

Jean-Luc Mélenchon, Boyun Eğmeyen Fransa (LFI) partisinin akaryakıt vergilerini çevreyle ilgili gerekçelerle destekleyip desteklemeyeceği üzerine yaşanan bir iç tartışmanın ardından, bloğunda, protestoların "başarısı" için çağrı yaptı ve LFI yetkilisi Clémentine Autain, protestolara katılmayacağını açıkladı. Pablocu Yeni Anti-Kapitalist Parti (NPA) ise, "sendikaları, STÖ'leri ve siyasi partileri," Sarı Yelekliler'in başlattığı "mücadeleyi sürdürmeye" çağırdı.

Doğrusu, Cumartesi günkü protestonun başlıca dersi, Avrupa genelinde artan toplumsal öfkenin ortasında, gerçek muhalefetin, yalnızca, sendika bürokrasilerinin ve onların Fransa'daki LFI ile NPA gibi siyasi müttefiklerinin boyunduruğunun dışında ortaya çıkabileceğidir. Şimdi böyle bir muhalefet ortaya çıkmışken, bastırılmamasını sağlamak son derece önemlidir. İşçilerin sendikalardan bağımsız mücadele örgütlerinin ve işçi sınıfı içinde bir öncünün inşa edilmesi sorunları, siyasi iktidar sorunu gündeme getiren belirleyici sorunlardır.

1930'ların mücadelelerinden çok şey öğrenilebilir. Lev Troçki, 1936 Fransa genel grevinin patlamasından bir yıl önce yazdığı "Halk Cephesi Değil, Eylem Komiteleri" başlıklı makalesinde, işçi sınıfının bağımsız mücadele örgütlerine ilişkin kritik sorunu vurguluyordu:

Fransa'daki en büyük tehlike, kitlelerin devrimci enerjisinin ... ani çıkışlarda, yalıtılmış patlamalarda dağıtılacağı ve ilgisizliğe yol açacağı gerçeğinde yatmaktadır. Şimdiki durumda, kitleleri, hükümet eliyle yukarıdan kutsanacakları ana kadar hareketsiz tutmanın mümkün olduğunu, yalnızca bilinçli hainler ya da umutsuz ahmaklar düşünebilir. ...

Proletarya partisinin görevi, bu hareketleri gemleyip felç etmek değil onları birleştirip mümkün olan en büyük güçle donatmaktır.

Uluslararası sınıf mücadelesindeki yeni bir yükselişin ortasında, bu çağrı, yoğun bir siyasi geçerlilik kazanmaktadır.

En kritik mesele, Fransa ve Avrupa işçi sınıfı içinde Marksist bir önderliğin inşasıdır. Büyüyen kitle hareketine siyasi olarak bilinçli sosyalist bir karakter kazandırmayı ve Avrupa işçi sınıfını kapitalist sisteme karşı mücadelede birleştirmeyi mümkün kılacak tek yol budur.